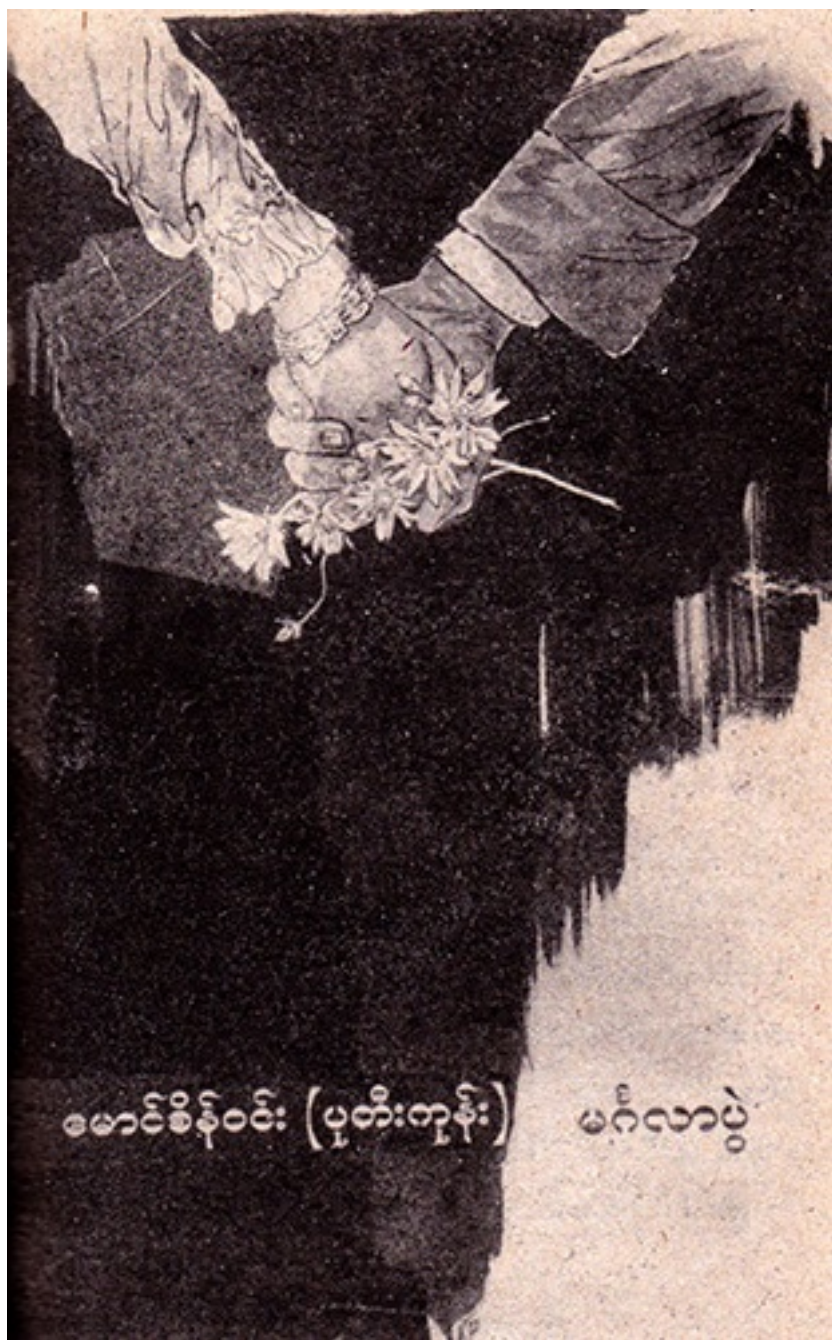

|ပုဝံးကုန်း|
သီတင်းကျွတ်ည
မင်္ဂလာပွဲ

၆၆၆၆၆၆၆၆
၆၆၆၆၆၆၆၆

မောင်စိန်ဝင်း (ပုထိုးကျန်း) မဂ်လာပွဲ

မင်္ဂလာပွဲ

(၁)

တနင်္ဂနွေနေ့ ညနေ ၃ နာရီ . . ။ အင်းလျားလိပ်

အသံလှိုင်းတို့ ၏ အရိုက်အခတ်ဖြင့် မင်္ဂလာခန်းမသည် အသက်ဝင်နေပြီထင်၏။ ဂီတသံသည် ခန်းမမှ စကားသံအားလုံးကို ဖုံးလွှမ်းထားနိုင်သော်လည်း အားလုံး၏ အာရုံကိုတော့ စုစည်းထိန်းချုပ်နိုင်ခြင်းမရှိပါ။ ငယ်ရွယ်သူတို့ ၏ မျက်လုံးများ သည် ထူးဆန်းစွာဝတ်ဆင်ထားသည့် အဆိုတော်မလေးထံသို့ရောက်နေသော်ငြား လူကြီးပိုင်းကားစကားပြောမပျက်။ တစ်ချက်တစ်ချက်မျက်မှန်အောက်မှ ခိုးကြည့်မိခြင်းလွဲ၍ စိတ်ဝင်စားဟန်ကို မပြမိအောင် ကြိုးစားနေကြသည် ။ သွယ်ဝိုက်၍ သော်လည်းကောင်း၊ တိုက်ရိုက်သော်လည်းကောင်း မိမိတို့ ၏ ဂုဏ်သိက္ခာ၊ ချမ်းသာပြည့်စုံမှုတို့ အား ဖော်ထုတ်ရင်း အချိန်ကို မြန်မြန်ဖြတ်သန်းပြီးဆုံးချင်နေကြသည် ။ အိုမင်းရွတ်တွမှုများကို စိန်ရွှေလက်ဝတ်လက်စား၊ ဝတ်ကောင်းစားလှ၊ အမွှေးနံ့သာ မိတ်ကပ်များ ချယ်သဖုန်းလွှမ်းထားသော အပြုံးမျက်နှာများ ၊ ဗီဒီယို ဆလိုက်များ မှ ထွက်လာသည့် လျှပ်ပြက်မှုများ ခန်းမအနှံ့မှာ ရှိနေသည် ။

ဗီဒီယိုသမားများ ၊ ဓာတ်ပုံသမားများ သည် ခန်းမတစ်ခုလုံးကိုမှတ်တမ်းတင်နေသော်လည်း ရှေ့ဆုံးမှာ ရှိသည့် စားပွဲဝိုင်းကြီးနှစ်ခုကိုတော့ ထိထိမိမိဖြစ်အောင် ခဏခဏရိုက်နေကြရသည် ထင် ပါ၏။ သီးသန့်စားပွဲဝိုင်းကြီးမှာ ထိုင်နေကြသူများကား နှစ်ဘက်အရင်းအချာများ အပြင် မိ

မိတို့ နှင့်သိ ကျွမ်းခင်မင်ပါသည် ဟု ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားပြောရမည့် လူကြီး
မင်းများ ပင်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ ပန်းကုံးစွပ်ချီးမြှင့်ခြင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါသ
ည် ဟု နောက်နေ့သတင်း စာများမှာ ဖော်ပြနိုင်ရန်အတွက်လည်း အထူး
အရေးကြီးရာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ဇနီးမောင်နှံအား အဆိုပါ ရှေ့ဆုံးစားပွဲထိပ်ဆုံး
နေရာမှာ နေရာချထားရပြန်ပါသည် ။

မှတ်တမ်းဗီဒီယို၊ မှတ်တမ်းဓာတ်ပုံများ ၌ အရေးပါ အရာရောက်သူ
များ များ စွာပါဝင်နေခြင်း သည် ပင် မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲများ ၏ ယှဉ်ပြိုင်မှု
တစ်ရပ် ဖြစ်နေပြီလားမသိ။

မျက်နှာကြက်မှ လှပစွာလင်းလက်နေသော မီးပန်းဆိုင်းကြီးများ သ
ည် ပင် တဖျတ်ဖျတ် အရောင်ထွက်နေသည့် လက်ဝတ်ရတနာတို့ ၏ အ
ရောင်ကြောင့် မှေးမှိန်သွားသယောင်။

(၂)

တနင်္ဂနွေညနေ ၅နာရီ . . . ။ မြို့နယ်ခန်းမ

ခန်းမတစ်ခုလုံး ဆောင်းဘောက်စ်များမှ သီချင်းသံများ ဖြင့် ဖုံးလွှမ်း
ဆူညံနေသည် ။ သတို့သားနှင့် သတို့သမီးတို့ က တစ်စားပွဲပြီး တစ်စား
ပွဲ လိုက်လံနှုတ်ဆက်နေတာလှမ်းမြင်ရ၏။ အများ စု ၏ ဝတ်စားဆင်
ယင်မှုသည် တောက်တောက်ပြောင်ပြောင် အရောင်တွေဟု
သတိထားဖြစ်သည် ။ မိတ် ကပ်များ ခြယ်လိမ်းထားလျက် အမျိုးသမီးအ
ချို့၏ မျက်နှာများမှာ ပြာနွမ်းနွမ်း။ ခပ်ပေါပေါ ပေါင်ဒါ၊ ရေမွှေးနံ့များ ခ
န့်မ ထဲ မှာ သင်းပျံ့နေသည် ။ ယောက်ျားအများ စုသည်
တိုက်ပုံအင်္ကျီများ ၊ အင်းလေး၊ ဘန်ကောက်စသော ဟိုရှေးရှေးကလုံချ

ည်များ ဝတ်စားထားပြီး ရာဘာဖိနပ်ဟောင်းများ စီးထားကြ ပြန်၏။

လူငယ်တို့ ၏ ပလတ်စတစ်မှန်ပေါ်၌ စက္ကူတံဆိပ်ဝိုင်းလေးကပ်ထားတာကို မခွာဘဲကော် ကိုင်းအနက်နှင့် မျက်မှန်ကို ဟန်ပါပါ တပ်ထားကြသည်။

ရပ်ကွက်ထဲကအကြောင်း၊ ဈေးထဲကအကြောင်း၊ အလုပ်ထဲ၊ စက်ရုံထဲကအကြောင်းတွေကို ဆောင်းဘောက်စ်မှ သီးချင်းသံနှင့် အန်တုပြီးပြောနေကြပြန်၏။

လူတစ်ယောက်ဝင်လာတိုင်း အိုက်စ်ကရင်တစ်ခွက်၊ ကိတ်မုန့်တစ်ချပ် လာချပေးသည်။

(၃)

တနင်္လာမနက် ၁၁နာရီ . . . ။ စက်ရုံဝင်းအတွင်း

လက်မှတ်ထိုးထားသော စာချုပ်ကို တင်ပြ၍ စက်ရုံသက်သာမှ မင်္ဂလာဆောင်အတွက် ထောက်ပံ့ငွေကိုလျှောက်သည်။ ထောက်ပံ့ငွေချက်ချင်းမရ။ နောက်နေ့မှ ရနိုင်မည်။

သက်သာ ဥက္ကဋ္ဌကို ပြောကာ စက်ရုံထမင်းစားလွှတ်ချိန်တွင် လက်ဖက်ရည်နှင့်မုန့်များ အကြွေးယူသည်။ စက်ရုံပြန်တက်ချိန်မှာ သက်သာသို့ည ပိုက်ဆံသွင်းရမည်။

လက်ဖက်ရည်တို့ ကို သက်သာမှ ဒန်ချိုင့်မှာ ထည့်သည်။ မုန့်တို့ ကိုလည်း သက်သာမှ လင်ပန်း တစ်ခုမှာ ထည့်သည်။ သူငယ်ချင်းတစ်ဦးက လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်တစ်လုံးနှင့် လက်ဖက်ရည်ချိုင့်ကို ဆွဲသည်။ နောက်သူငယ်ချင်းတစ်ဦးက မုန့်ပန်းကို ကိုင်သည်။ မင်္ဂလာဆောင်သည့်အလုပ်သမားက ရှေ့ကသွား၏။ ထမင်းစားလွှတ်စ လုပ်သားများ ရှိ

သည့် ဌာနစိတ်များကို တစ်ခုစီဝင်သည်။ ။

“ကဲ . . . ငါ့မင်္ဂလာဆောင်အတွက် လက်ဖက်ရည်နဲ့ မုန့်၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာ တော့ ပိုက်ဆံမတတ် နိုင်လို့ မလုပ်တော့ဘူး” ပြောကာ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်၊ မုန့်တစ်ခုကျွေးသည်။ ။ လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်စားပြီး အလုပ်သမားက သူ့အိတ်ကပ်ထဲမှ ပိုက်ဆံပါလျှင်ပါ၊ မပါလျှင် သူများ ဆီက ချေး၊ ချေးလို့ မရလျှင် အကြွေးဖြင့် မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့သည်။ ။ သည် လိုနှင့် အလုပ်သမားအားလုံးကို လက်ဖက်ရည်နှင့်မုန့်ဧည့်ခံနိုင်သူရှိသည်။ ။ ကိုယ့်ဌာနစိတ်တစ်ခုတည်း ဧည့်ခံနိုင်သူရှိသည်။ ။

“ကဲ . . . ဆရာရေ . . . ကျွန်တော်တော့ မနေ့က လက်မှတ်ထိုးမင်္ဂလာဆောင်လိုက်ပြီ။ ဒီနေ့ စက်ရုံမှာ ပဲ ဧည့်ခံတယ်” ပြောပြီး သူ့စားပွဲပေါ်မှာ ရှိသည့် ဖန်ခွက်ကိုယူလျက် လက်ဖက်ရည် ဖြည့်ပေးသည်။ ။ အရာရှိတွေအတွက်တော့ စီးကရက် တစ်လိပ်ပါသည်။ ။

အင်္ကျီအိတ်အတွင်းမှာ ငွေငါးဆယ်ထုတ်ပြီး လက်ဖွဲ့လိုက်ရင်း . . .

“လက်ဖက်ရည်ဖိုး ပြန်ရရဲ့ လား” ဟု မေးလိုက်၏။

“ရမယ်ထင်တယ် ဆရာ”

“မပြည့်လို့ လိုနေရင် ငါ့ဆီပြန်လာခဲ့”

“ပြည့်မှာ ပါ ဆရာ”

တချို့ကျတော့ အလုပ်သမားတွေကလည်း ပိုက်ဆံပါမလာကြတာ၊ မရှိကြတာများ တော့ သက်သာကို လက်ဖက်ရည်ဖိုး ပြန်ပေးဖို့ ငွေမပြည့်ချင်။ နောက်တစ်နေ့ သက်သာမှ မင်္ဂလာကြေး ထုတ်ပြီးမှ လက်ဖက်ရည်ဖိုးရှင်းနိုင်တော့၏။

သူ့အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည့် သူ့တပည့် သတို့ သားကို လှမ်းငေး

နေလိုက်မိတော့သည်။ ။ အခြားအရာရှိတွေဆီ သွားမည်ကို သိလိုက်၏။

အမျိုးသမီးက စက်ရုံထဲက မဟုတ်သဖြင့် ဒီနေ့ သူမမိလားနဲ့ခွဲစက်ရုံထဲမှာ ကျင်းပတာကိုပင် ရောက်မလာနိုင်ပါလား။

စက်ရုံပြန်တက်ချိန်မှာ တော့ ဆူညံနေသော စက်သံတို့ သည် သူတပည့် မိလားပွဲ၏ ဂီတသံတွေဟု သူထင်လိုက်မိသည်။ ။

ကလျာမဂ္ဂဇင်း

၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မေလ

*